[Седі] зібралася з силами. Неможливо описати її презирливий вираз і люту зневагу, з якими вона відповіла.

— Ви, чоловіки! Ви розпутні брудні свині! Всі ви однакові, всі! Свині! Свині!

Вільям Somерсет Моем. Дощ[1]

[1] Переклад Марії Жук. (*Тут і далі — прим. пер.*)

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

Джессі чула, як від жовтневого павітру, що розноситься навколо будинку, час від часу легенько погрюкують задні двері. Одвірок на осінь завжди розбухає, тож щоб зачинити двері, ними треба добряче хряснути. Цього разу вони про це забули. Вона подумала, чи не сказати Джералдові сходити й нормально зачинити двері, перш ніж вони надто захопляться, бо інакше той грюкіт винесе їй мізки. А тоді зрозуміла, наскільки це сміховинно, зважаючи на обставини. Це зіпсує всю атмосферу.

«Яку атмосферу?»

Так, хороше запитання. І коли Джералд повернув порожнистий ключ у другому замку, коли Джессі почула цокіт хвилинної стрілки над лівим вухом, то зрозуміла, що атмосферу тут берегти не обов'язково, принаймні їй. Звісно, саме тому вона взагалі помітила ті незачинені двері. У неї сексуальне збудження від ігор із бондажем довго не протривало.

Проте про Джералда такого не скажеш. Зараз на ньому була лише пара сімейок «Джокі», і Джессі не було потреби піднімати очі вище, щоб побачити, що завзяття в нього на обличчі не послабло ні на йоту.

«Це все по-дурному», — подумала вона, але ця історія не лише дурна. Також вона трохи страшна. Джессі не хотілося цього визнавати, але так уже склалося.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Джералде, може, ну його?

Він якусь мить завагався, трішки скривившись, а тоді продовжив свій рух через кімнату до комода, що стояв ліворуч від дверей у ванну. Дорогою туди його обличчя прояснилося. Джессі спостерігала за ним, лежачи на ліжку з піднятими й розведеними руками, від чого трохи скидалася на закуту в кайдани Фей Рей, що очікує на величезну мавпу в «Кінґ-Конґу». Зап'ястки Джессі було закріплено до махагонієвих стовпчиків ліжка двома парами наручників. Ланцюги дозволяли рухати руками в радіусі приблизно шість дюймів[1]. Небагато.

Джералд поклав ключі зверху на комод — ніби два цокання хвилинної стрілки; її вуха в цілком справному стані як на пообіддя середи, — а тоді обернувся до неї. На високій білій стелі спальні над його головою витанцьовували й колисалися сонячні брижі з поверхні озера.

— Що скажеш? Мене це вже якось зовсім не приваблює.

«Та й ніколи особливо не приваблювало», — не додала вона.

Він заусміхався. Під вузьким удовиним мисом чорного, як вороняче крило, волосся у нього було непривітне рожеве обличчя, і та усмішка завжди здавалася їй якоюсь дивною, проте вона не звертала на це уваги. Джессі не могла до кінця збагнути, у чому ж річ, але…

«Ой, та звісно, можеш збагнути. Так він виглядає тупим. Можна буквально побачити, як із кожним дюймом тієї усмішки його IQ падає на десять балів. На максимальній її ширині твій чоловік, потужний юрист корпоративного права, схожий на завгоспа, який отримав цю роботу через програму звільнення з місцевого медичного закладу для душевнохворих».

---

[1] 1 дюйм = 2,5 см.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Жорстоко, хоча й досить правдиво. Але як сказати своєму чоловікові після майже двадцяти років шлюбу, що кожного разу як він усміхається, то здається, ніби слабує на легку форму розумової відсталості. Відповідь, звісно, проста: ніяк. Та й зовсім не в усмішці річ. У нього чудова усмішка. Джессі здавалося, що саме та усмішка, тепла й доброзичлива, з самого початку переконала її сходити з ним на побачення. Вона була схожа на усмішку її батька, коли той розповідав сімейству всілякі цікаві речі, що трапилися з ним за день, попиваючи перед вечерею свій джин із тоніком.

Але зараз тут була не та усмішка. Зараз то була *посмішка* — та її версія, яку він наче береже саме для цих випадків. Джессі здогадувалася, що Джералдові, авторові цієї посмішки, вона здається вовчою. Може, піратською. З її боку, проте, коли *лежиш* тут із піднятими над головою руками, одягнена в самі трусики бікіні, та посмішка здається дурною. Ні… *відсталою*. Він же, врешті-решт, не якийсь там хвацький авантюрист, як ті, що в чоловічих журналах, над якими він пронидів роки лютих еякуляцій під час самотньої й ожирілої статевої зрілості. Він — юрист із завеликим рожевим обличчям, що розпливається під удовиним мисом, який невблаганно звужується до повної лисини. Просто юрист зі стояком, що відстовбурчується, деформуючи труси. Досить посередньо деформуючи, як на те пішло.

Розмір його ерекції, однак, не відіграє особливої ролі. Особливу роль відіграє посмішка. Вона й на дещицю не змінилась, а це означає, що Джералд не сприйняв її слова серйозно. Вона ж і *мала б* протестувати. Зрештою, в цьому й полягає гра.

— Джералде, я серйозно.

Посмішка поширшала. На виду з'явилися ще кілька його дрібних зубів безвинного юриста. Рівень IQ звалився ще на двадцять-тридцять балів. І він досі її не почув.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«А ти впевнена?»

Так. Вона не вміла читати його, наче книжку (Джессі припускала, що для цього потрібно набагато більше, ніж сімнадцять років шлюбу), але вважала, що зазвичай непогано уявляє, що діється в його голові. Думала, що це був би серйозний збій, якби вона помилялася.

«Якщо це правда, дівулю, як же *він* не "читає" *тебе*? Як же не бачить, що це не просто нова сцена в старій знайомій секс-кумедії?»

Тепер настала її черга трішки спохмурніти. Джессі завжди чула голоси в голові (мабуть, усі їх чують, хоча люди зазвичай про них не розповідають, так само як не діляться особливостями роботи свого кишківника), і більшість із них — це голоси старих друзів, приємні, наче домашні капці. Але цей був новий… і в ньому не вчувалося нічого приємного. Це був сильний голос, що звучав молодо й жваво. А також нетерпляче. Тепер він заговорив знову, відповідаючи на власне запитання.

«Проблема не в тому, що він *не може* тебе "читати". Просто іноді, дівулю, він цього не хоче».

— Джералде, правда, я не в настрої. Візьми ключі й відімкни мене. Зробимо щось інше. Якщо хочеш, я буду зверху. Або можеш просто лягти, завести руки за голову, а я тебе, ну, знаєш, навпаки.

«А ти впевнена, що хочеш цього? — запитав новий голос. — Дійсно впевнена, що взагалі хочеш ще будь-коли займатися *хоч якимось* сексом із цим чоловіком?»

Джессі заплющила очі, ніби цією дією могла якось змусити голос замовкнути. Коли вона знову їх розплющила, Джералд стояв у ногах ліжка, а спереду його труси стирчали, ніби ніс корабля. Ну… радше, мабуть, дитячого іграшкового човника. Посмішка ще більше розпливлася, відкриваючи з обох боків останні кілька зубів — тих, що

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

з золотими коронками. Та дурна посмішка їй не просто не подобається, усвідомила Джессі. Вона варта зневаги.

— Я *відпущу* тебе… якщо ти гарно, дуже гарно поводитимешся. Будеш слухняною, Джессі?

«Банально, — прокоментував це той новий прямолінійний голос. — *Très*[1] банально».

Він заклав великі пальці за пояс трусів, наче якийсь дурнуватий стрілець. «Жокейчики» спустилися швидко, тільки-но встигли подолати чималий рятівний круг із жиру навколо талії. І ось той орган, голий. Не грізний рушій кохання, з яким вона вперше зіткнулася в підлітковому віці на сторінках «Фенні Гілл»[2], а щось лагідне, рожеве, обрізане. П'ять дюймів абсолютно нічим не примітної ерекції. Два чи три роки тому, під час однієї з нечастих поїздок у Бостон, Джессі побачила фільм, що називався «Живіт архітектора». «Так. А тепер я дивлюся на "Пеніс адвоката"», — подумала вона. І закусила зсередини щоку, щоб придушити сміх. Сміятися в цю мить було б нерозумно.

Їй дещо спало на думку, і вмить будь-яке бажання сміятися зів'яло. Думка така: він не розуміє, що вона серйозно, тому що її, Джессі Мейгут Берлінґейм, дружини Джералда, сестри Медді й Вілла, доньки Тома й Саллі, матері нікого, для нього насправді й немає зовсім. Вона щезла звідси в ту ж мить, коли ключі тихенько сталево клацнули в замках наручників. У нижній шухляді Джералдового стола на місці журналів із пригодницькими історіями, які тішили його в підліткові роки, з'явився стос порнографічних, де жінки в самих лише перлах стоять навколішки на килимах

---

[1] Дуже, занадто (*фр.*).

[2] «Memoirs of a Woman of Pleasure», здебільшого відомий як «Fanny Hill» (1748), — роман англійського письменника Джона Кліленда, який називають «першою англійською прозовою порнографією», «першою порнографією у формі роману». Книга не містила прямих вульгаризмів, лише евфемізми, проте була однією з найбільш переслідуваних та заборонених.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

із ведмежих шкур, а ззаду їх грають чоловіки з секс-агрегатами, на тлі яких Джералдів має вигляд моделі типорозміру H0[1]. На зворотах цих журналів, поміж 900-ми номерами сексу по телефону, були оголошення про надувних жінок начебто анатомічно правильної форми — чи не найхимерніше поняття з тих, про які Джессі коли-небудь чула. Тепер вона собі уявила цих наповнених повітрям ляль, їхню рожеву шкіру, мультяшні тіла без жодних рис та пласкі обличчя і відчула подив від усвідомлення правди. То був не страх, не зовсім страх, але всередині щось енергійно заблимало, і краєвид, який відкрився від цього стробоскопа, лякав безмір більше, ніж ця дурна гра чи те, що цього разу вони бавляться в неї в літньому будинку біля озера, хоч літо вже давно скінчилося й повернеться аж за рік.

Та всі ці думки зовсім не вплинули на її слух. Тепер вона почула бензопилу, що гарчала в лісі десь на великій відстані від них — мабуть, миль зо п'ять, не менше. Поруч же, посеред плеса озера Кашвакамак, запізніло починаючи щорічну міграцію на південь, у блакитне жовтневе небо здуріло заклекотала гагара. Ще ближче, десь на північному березі, загавкав собака. Звук був огидний, тріскучий, проте Джессі він дивним чином заспокоїв. Він свідчив, що тут є ще хтось, хоч зараз і будній жовтневий день. Окрім цих звуків, залишався тільки грюкіт об роздутий одвірок дверей, що хилиталися, ніби старий зуб у зогнилих яснах. Джессі відчувала: якщо ще довго доведеться це слухати, то вона здуріє.

Джералд, на якому тепер не було нічого, крім окулярів, укляк на ліжку й почав підповзати до неї. Його очі не втратили блиску.

Джессі припускала, що саме через той блиск продовжувала грати в гру ще довго після того, як вдовольнила

[1] H0 — типорозмір у залізничному моделюванні, що використовує масштаб 1:87.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

первинну цікавість. Вона багато років уже не бачила, щоб Джералд дивився на неї з такою пристрастю. Виглядає вона незлецьки — Джессі вдалося не набрати ваги й більш-менш зберегти фігуру, — проте Джералдів інтерес до неї все одно потроху спав. Вона припускала, що частково в цьому можна звинуватити алкоголь, — зараз він п'є значно більше, ніж коли вони одружилися, — проте знала, що причина не лише в цьому. Яке там старе прислів'я: чим більше людину знаєш, тим більше недоліків у ній бачиш? Це не мало б діяти на чоловіків і жінок, що кохають одне одного, принаймні якщо вірити поетам романтизму, яких вона читала на вступі до англійської літератури, проте з роками по закінченні коледжу Джессі виявила, що є певні реалії життя, про які Джон Кітс і Персі Шеллі не писали. Але, звісно ж, вони померли набагато молодшими, ніж вони з Джералдом зараз.

Та просто тут і зараз усе те не мало особливого значення. Важило, мабуть, те, що вона бавилася в гру довше, ніж насправді хотіла, тому що їй подобалися хтиві вогники в очах чоловіка. Так вона почувалася молодою, гарною й жаданою. Але…

«…але якщо ти справді думаєш, ніби він бачить тебе, коли в очах у нього горять ті вогники, то тебе, дівулю, обманули. Або, можливо, ти обманула себе. І, можливо, тепер тобі треба вирішити — дійсно, по-справжньому вирішити, — чи збираєшся ти й надалі миритися з цим приниженням. Бо ж хіба не саме так ти почуваєшся? Приниженою?»

Вона зітхнула. Так. Саме так вона й почувається.

— Джералде, я *справді* не жартую, — промовила вона вже голосніше, і вперше вогники в очах затремтіли.

Добре. Здається, він таки чує її. Тож, можливо, все досі нормально. Не чудово, бо минуло вже дуже багато часу відтоді, як можна було б сказати, що все чудово, але

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

нормально. А тоді вогники спалахнули знову, а за мить повернулася й ідіотська посмішка.

— Я *навчу* тебе, горда красуне моя, — сказав він.

Дійсно це *сказав*, вимовляючи «красуне», ніби якийсь поміщик із паршивенької вікторіанської мелодрами.

«Ну то дай йому це зробити. Просто дай зробити своє, і все закінчиться».

Це був набагато звичніший голос, і Джессі збиралася дотриматися його поради. Вона не знала, чи схвалила б таке рішення Ґлорія Стайнем[1], проте не переймалася цим. Ця порада приваблювала абсолютною практичністю. Нехай він зробить своє, і все закінчиться. QED[2].

А тоді його долоня — м'яка, з короткими пальчиками й шкірою рожевою, як на кінчику пеніса, — потяглася й ухопила її за грудь, і зненацька щось усередині неї ляснуло, ніби перенапружене сухожилля. Джессі різко смикнула стегнами й спиною вгору, відбиваючись від руки.

— Лиши мене, Джералде. Відімкни ці ідіотські наручники й відпусти мене. Це все перестало бути приємно ще минулого березня, коли й сніг не зійшов. Я не почуваюся сексуально. Я почуваюся дурнувато.

Цього разу Джералд почув усі слова до останнього. Вона це зрозуміла, бо в нього з очей усі вогники вмить зникли, ніби їх задуло шквальним вітром. Джессі здогадалася, що два слова, якими нарешті вдалося до нього достукатися, — це «ідіотські» та «дурнувато». Колись він був товстуном у грубих окулярах, хлопцем, що не бував на побаченнях до вісімнадцяти років, коли почав строгу дієту й заняття спортом, щоб придушити оперізувальний жир до того, як жир

---

[1] *Gloria Steinem* — американська журналістка, феміністка та політична активістка. У 1960-х — 1970-х роках була визнаною лідеркою американського феміністичного руху.

[2] *Quod erat demonstrandum* — що й варто було довести (*лат.*).

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>